

פרשת ראה

הנשמר מאכילת איסור נשמר משמים שלא יכשל

בפרשת קדושים כתוב: "והתקדשתם והייתם קדושים" יש לשאול אם אדם מתקדש בוודאי שיהיה קדוש כמו כל פעולה שאדם עושה בהכרח שיקבל את התוצאה של פעולתו. האור החיים הקדוש מתרץ: הפרשה מדברת על מאכלות אסורות ואומרת התורה: אם אתם מקדשים את עצמכם ושומרים עצמכם ממאכלות אסורות אני אקדש אתכם ואשמור אתכם לבל יכנס לגופכם דבר שיקוץ אפילו בשוגג ובאונס כפי שאמרה הגמרא במסכת חולין דף ה: אין הקדוש ב"ה מביא תקלה אפילו לבהמתם של צדיקים וכל שכן צדיקים עצמן, התוספות הסבירו שדברי הגמרא אלו מדברים במאכל איסור הנכנס לגופו של אדם כי הקב"ה ישמרוהו בזה. עכ"ד.

הרמב"ן במסכת חולין דף ז: כותב שהקב"ה שומר את הצדיקים מכל דבר איסור, לאו דווקא מאכילת איסור דלא כתוספות לעיל שאמר שהקב"ה שומרו רק מאכילת איסור.

מובא בשם האר"י ז"ל שאם אדם מקפיד ושומר את עצמו מאד מלחטא בדבר מסוים הקב"ה שולח לו מלאך לשומרו מאיסור או אפילו הלכה שנוהר בה מאד או מצווה שנוהר בה מאד יעזרו לו משמים לקיימה.

מסופר על הרב מרדכי אליהו שהיה אצל רב בחו"ל והביאו לו אוכל ולא רצה לאכול. אמר לו הרב: "הכול כשר" הרב בכל זאת לא רצה לאכול. אמר הרב המארח את הרבנית: "תסבירי לרב כיצד בישלת". אמרה לרב: "העזרת שמה את הסיר על הגז ואני השגחתי עליה". אמר לו הרב: "הנך רואה, האוכל אסור משום בישולי עכו"ם".

בספר שער המים כתוב: הנהר תמיד במאכלו לפשפש בו שלא יהיה בו שום איסור, מסייעים אותו מן השמים שלא תבוא תקלה לידו – **כפי שמסופר על האדמו"ר** בעל צמח צדק, שפעם אחת בעת שישבו הרב וחסידיו ושוחחו בדברי תורה, ביקש האדמו"ר מבעל הבית ספל חלב. בעל הבית מיהר, כמובן, למלא את בקשתו של רבו והניח את הספל על השולחן סמוך לרב. כשראה שהרבי לא שולח ידו ליטול את הספל, העיר לו כי ספל החלב מונח על השולחן והוא מוזמן לשתות. אולם האדמו"ר המשיך בשיחתו עם הנוכחים והתעלם מן הספל שהיה מונח לנגד עיניו. כעבור כמה רגעים שב האדמו"ר להזכיר אודות ספל החלב שביקש. פליאתם של כל של כל הנוכחים היתה רבה, שכן הספל היה מונח לנוכח הרבי, ובעל הבית אף העיר לו על כך קודם לכן וזירזו לשתות. בלית ברירה נטל בעל הבית את ידו של האדמו"ר והוליכה אל הספל. נדעזע האדמו"ר וקרא בקול: ספל החלב נעלם מנגד עיני, ואף שעמד סמוך אלי, לא ראיתי. אין זאת אלא כי אות וסימן יש בדבר, כי חלב זה אסור בשתייה. יש לבדוק אחריו שמא פסול יש בו, בהיותו חלב גוי. חקרו ודרשו אודות מקורו של החלב ואכן התברר כי החליבה נעשתה ללא השגחת ישראל. ויהי לפלא. אלא האדמו"ר ואמר: כמה גדולים דברי חכמים שאמרו "חלב שחלבו גוי ואין ישראל רואה" דהיינו אם אין ישראל רואה את מעשה החליבה אסור. אך נתקיים גם המאמר אין ישראל רואה – כפשוטו ממש. (טללי אורות)

שמירת כשרות מצילה מאכילת רעל

הרב נשרי, מחבר ספר "קדושת החיים" ועוד סיפר שבהיותו בבית הוריו בחיפה בחג הפסח, נכנס ילד לבית הכנסת והצביע על "סוכריה" שקיבל בזה הרגע מאדם שהסתובב מחוץ לבית הכנסת, ושאל את אביו האם הסוכריה כשרה האבא מביט בסוכריה ליבו מחסיר פעימה. סוכריה זו לא היתה אלא ... כדור רעל (נפטלין) בו משתמשים נגד תולעת הספרים, ועל העטמפה היה מצוין במפורש שמדובר ברעל של ממש. שול בנפשכם מה היה קורה אילו הילד לא היה מקפיד לברר אצל אביו על כשרות המוצר שקיבל זה עתה... (טובך יביעו)

הבא להיטהר מצילה מאכילת אותו

לשם דבר היתה הזהירות המיוחדת של הגאון המקובל רבי אפרים הכהן בכשרות המאכלים, והיה נוהר ביותר שלא להיכשל במאכלות אסורות. כל זה היה פועל יוצא מדקדוקו המיוחד במצוות אשר קיימם בקדושה ובטהרה מתוך פרישות וחסידות, והיות שכן, סייעו לו משמים שלא יכשל באיסור. פעם ראה בחלומו בליל שבת קודש שאומרים לו לא לטעם מהחמין אשר הוכן לשבת. תמה על כך מאוד, שכן הוא בעצמו קנה את הבשר מן הקצב ההגון ונהר מאוד בכל תהליך הכשרתו. אם כן, מה יכולה להיות הסיבה כי החמין אינו ראוי להאכל? מיד עם שחר החל מברר וחוקר אצל בני ביתו בעיני החמין אשר ותהליך הכנתו, עד אשר התברר מדברי עוזרת הבית, כי היה חסר מעט שומן עבור החמין, ומשלא הושגה שומן כשר, הביאה את זה אשר אינו כשר. כעת נהיר היה לו מדוע הזהירוהו לא לאכול מן החמין, שכן מן השמים שמרו עליו!

בספרא מובא (שמיני יב, ג) "אם אתם מטמאים בס, סופכם לטמא בס". ע"ש. וביאר בספר מסילת ישרים (פרק יא פרטי הנקיות בד"ה והמדרגה השלישית) כי המאכלות האסורות מכניסים טומאה ממש בליבו ובנפשו של אדם עד שקדושתו של המקום ברוך הוא מסתלקת ומתרחקת ממנו, והוא מה שאמרו בש"ס (יומא לט). ונטמאתם בס, אל תקרי ונטמאתם, אלא ונטמאתם, שהעברה מטמטמת לבו של אדם, שמסלקת ממנו הדעה האמתית ורוח השכל והנה הוא נשאר בהמי וחומרי, משקע בגסות העולם הזה, והמאכלות האסורות יתרות בזה על כל האיסורים, כיון שהם נכנסים בגופו של האדם ממש ונעשים בשר מבשרו. ע"ש. חכמינו אסרו בישולי גויים מכיון שראו שאלו הדברים יוכלו להביאנו ליד חותנות עם הגויים, (או שמא יאכילנו דבר טמא) לכן אסרו, כדאיתא בגמרא ע"ז (לה:): כענין. ולכן הרב אויירבך זצ"ל במוחל חו"ל הזהיר אותם מאד לשמור ולא להקל בבישולי עכו"ם שזוהי שמירה על בניהם שלא ירעו בשדות זרים.

ומצאנו שעם ישראל מחמיר במאכלות אסורות יותר שאר איסורים שגם הספרדים הנוהגים כמון בהלכות שחיטה שהיה, דרשה וכי ועוד וכן בבשר בחלב והרבה מאכלות אסורות אנו נוהגים הרבה פעמים כהרמ"א שהחמיר לרוב חומר איסור מאכלות אסורות.

ומסופר על האדמו"ר בעל חידושי הרי"ם שאמר, כי מתחילה התפלא מדוע דבריו אינם נקלטים כראוי בליבות שומעיהם. אולם הוא הוסיף, שמאוחר יותר כשנודע לו שהציבור אינם נוהגים כל כך בעניין אכילת בשר, ואוכלים גם בשר שאינו "חלק", שוב אינו תמה על כך כלל ועיקר.

ובספר שם משמאל (ויקרא עמוד קעד) כתב, שכל אדם הבא להיטהר, בראשית דרכו ישגיח על אכילתו שתהיה בקדושה ובטהרה, ובשביל זה בא לטהרת מחשבה, וכל עבודתו ותורתו יהיו באופן אחר לגמרי. ובוהר הקדוש כתב: "כל עמל אדם לפיהו", שכל העמל והטורח שיש לאדם בעולם הזה, הוא בגלל שלא שמר את פיו ממאכלות אסורות. ומובן ממילא להיפך, שהמתקדש במאכלו, נסתלק ממנו כל עמל וטורח. ע"כ.

כתב בעל "דגל מחנה אפרים" (פרשת עקב) על הפסוק "ומלתם את ערלת לבבכם", בשמו של סבו הבעל שם טוב זי"ע, שהעיד על בני מדינה מסוימת, שהרצו מכתב לרמב"ם, ובו שאלה שריח של אפיקורסות נדף ממנה. לא רצה הרמב"ם בעצמו להשיבם, אבל ציוה על תלמידו רבי שמואל אבן תיבון לכתוב להם מכתב, ותוכן דבריו היה, כי ממאכלו וממשקחו של האדם, נזיון ליבו ומוחו. ומי שנשמר ממאכלות אסורות, נעשה דמו טהור, ויש לו לב טהור, ומוחו מסוגל להשיג את אמת האלקות.

לא כן מי שמטמא עצמו במאכלות אסורות, כל רמ"ח איבריו נטמאים, ואין כל פלא אם ייגרר לשיבושים באמונות ובדעות. ולכן אותם אנשים יש להם נטייה למניות ואפיקורסות, ולא יוכלו לקבל מתיקות נופת צוף דברי מאמריו הבנויים על פי שכל אלוקי עולם. ולא עברו ימים רבים, עד שעלה עליהם מלך גדול, והכריז בעוונות את כל הקהילה רח"ל. עכ"ד. (ואין למו במשול) הכף החיים (סימן תריז ס"ק ג), הזהיר את הנשים המעוברות שיקפידו לא לאכול מאכל שיש בו נדנוד וספק של איסור, כדי שלא לפגום בעובר. ע"ש. וראה בשו"ת חתם סופר (או"ח סימן פג), שאשה שנאלצת לאכול מאכלות אסורות מחמת חוליה וכדומה, אם חדרת אפשרי עדיף שלא תניק את בנה כדי שלא תשפיע עליו לרעה. ע"ש.

האשה ניצלה בשכר ההקפדה על ההכשר

מסופר על קבוצת אברכים שישבה בבית הרב. הדיון היה על חיזוק שיעורי התורה לאור אסונות שאירעו באותה תקופה בבני ברק. לפתע צלצל הטלפון ועל הקו היתה רופאה פלוגית, שביקשה לאתר באופן דחוף את אחד האברכים שהורתה לה לרעייתו לקחת תרופה מסוימת, ועכשו התברר שנתנה לה תרופה אחרת, ואם האשה תבלע את התרופה היא תהיה בסכנה גדולה. רגעים של חרדה עברו על קהל הנאספים, עד שהצליחו להיזכר בשמו של האברך, ואחד המשתתפים רץ לביתו במטרה למנוע את לקיחת התרופה. והנה, אך יצא השליח מפתח ביתו של הרב, פגש באברך הלז שטייל הלך ושוב ברחוב הרב זוננפלד בהמתניו לתשובת סוכן התרופות המתגורר בקריה אצלו ביקש לברר אם התרופה כשרה. האברך סיפר שרעייתו סירבה לקחת את התרופה ועמדה בתוקף על דעתה שלא תבלע אותה עד שיבררו את ההכשר. אמונה בחוש. (טובך יביעו)

ומובא בוהר הקדוש פרשת וישב דף קצ"ו. באם אדם נוהר ממאכלות אסורות אז שורה עליו צלם אלוקים ודיוקן האדם, ומפחדים ממנו כל החיות ועוף השמים ולא ישתנה זיו פניו לעולמים ואם חס וחלילה להפך, אז סרים ממנו הקדושה ודיוקן אדם, כי המטמא עצמו ממאכלות אסורות אז טמא טמא יקרא, והוא גופא תחילה דאיסורא, **אשרי השומר עצמו ממאכלות אסורות כל גופו מתקדש וזוכה להיות כלי קיבול לקדושה**

כתוב בפרשה "פתוח תפתח" האור החיים כותב שהמילה 'תפתח' מיותרת וזה לומר שאם כיסך יהיה פתוח לצדקה תפתח את צינורך בשמים לקבל שפע ופרנסה וכן "נתון תיתן" אם נתן צדקה אזי הקב"ה גם יצוה למלאכו לתת לך. "נתון תתן" שזוכה גם לעולם הזה וגם לעולם הבא ובפרט המקפיד על מעשר כספים שבכך הוא מכניס את הקב"ה שותף ברווחיו 10% מרווחיו הכולל לצדקה ובכך הוא זוכה לברכה גדולה לרווחה כלכלית ולשמירה ממחלות נאמר במשלי צדקה תציל ממות שצדקה אפילו נגזר על האדם ה"י מיתה צדקה מבטלת זאת.

זכות שתורם לצדקה חזר ממות קליני בקורונה

מספר הרה"ק שמואל גנוט שליט"א: "ישנו מעשה מיוחד שביררתי את פרטיו בעצמי לפני כ-50 שנים אחד מגדולי עשירי ארצות הברית חלה בנגיף הקורונה ומצבו הורע. הוא הונשם ועמד בין חיים למוות במשך זמן ממושך, עד שהוגדר כמת 'מוות קליני'. בני משפחתו היו המומים, הם לא חשבו שהדבר הזה יקרה להם. אלא, שברחמי שמים היה נס גדול, הוא הבריא ועמד בשבת הודיה בביתו. ידידים ובני משפחה רבים השתתפו במסיבת הודיה מפוארת לבורא עולם, ואז במהלך השמחה, סיפר העשיר את הדברים הבאים: "דעו לכם, כי בשעה שהייתי מורדם ומונשם, יצאה נשמתי מהגוף ועליתי לבית דין של מעלה. נערך משפט בשמים על כל מעשיו בעולם הזה, עד שיצא הכרזו ואמר: "הוא תורם סכומים גדולים לצדקה ולמוסדות תורה וחסד, ולכן צריך הוא לדרת לעולם ולהמשיך לחיות, שהרי יצאה תציל ממוות", ומיד שאמר זאת, התעוררתי במיטת בית החולים מהתרדמה שהייתי", סיפר. בעקבות כך, הכריז העשיר קבל עם ועדה, "אני מקבל על עצמי להכפיל ולשלוש מכאן את כל תרומותיי לצדקה, לתורה וללומדיה, ולמעשי חסד, בלי נדר. "כידוע, רבינו החזון איש" זצוק"ל הזהיר ביותר לתת 'מעשר כספים. 'החזון איש' אמר כי נתנית מעשר כספים גורמת להרבה פחות אסונות, מחלות ופגעים בבית". אנשים לא יודעים כמה צרות, מחלות ילדים וביקורי רופאים הם מונעים מעצמם בזכות הפרשת מעשרות כספים ונתנית צדקה הגונה", אמר מרן החזון איש זיע"א. דברים אלו מופיעים כבר במדרש רבה, שאומר: "פתח הפתח לצדקה – לא ייפתח לרופא"

כל זמן שתורם מבטח כל חיים סיפר הרה"ק רבי אלחנן וויסבורד ראש כוללי 'יששכר באהליך': "פעם הייתי אצל מרן הרב שטיינמן זצ"ל ולמדנו איתו את המעשה בתלמוד ("ב"ב י"א) על בנימין הצדיק, אשר היה גבאי צדקה, ופעם אחת, באה אליו אשה בוכה ומתחננת שיתן לה מזון להאכיל אותה ואת שבעת בניה. אמר לה בנימין כי כל הכסף בקופת הצדקה נגמר, ולכן אינו יכול לעזור לה. אמרה לו: 'אם אינך מפרנסני, הרי שאשה ושבעת בניה מתים ברעב'. שמע זאת בנימין הצדיק ונתן לה סכום כסף מכספו האישי, ובכך ניצלו חייה וחי משפחתה. מספרת הגמרא, לא לימים חלה ונסה למות, ובאותו רגע החל דיון בשמים: 'אמרו מלאכי השתר לפני הקב"ה: 'ירבנו של עולם, אתה אמרת כל המקיים נפש אחת מישראל כ-אילו קיים עולם מלא, ובנימין שהחיה אשה ושבעה בניה לא כל שכן? ומיד הוסיפו לו 22 שנה. היה גביר שחלה מאד ועמד בשערי מוות, ושאל הגביר אם יתרום לצדקה יציל ממוות העברנו את השאלה מיידית אל מרן הרב שטיינמן שהשיב דבר מפעים: תגידו לו, שלכמה שנים שהוא ייקח – כך הוא יחיה, אם ייקח לחמש שנים הוא יחיה חמש שנים, אם הוא ייקח לעשר שנים הוא יחיה עשר שנים, אם עשרים שנה הוא יחיה עשרים שנה" ואז הוסיף רבינו ושאל: "רגע, בן כמה הוא?" אמרנו לו שהוא בן 44 שנה. "אם כך זה בסדר נגמר. ההבטחה - הבטחה", סיים הרב. נדהמו מההוראה הגורפת של מרן הרב שטיינמן זצ"ל, שלא היה מרבה לדבר בצורה שכזו ברורה, ואז הוסיף הרב וסיפר: "כידוע, היה גוי שעזר לשחרר את הגאון מוילנא מבית הסוהר, וכהכרת הטוב, הגאון מוילנא בידך אותו שיוכה לאריכות ימים ושנים, ואכן אותו גוי האריך ימים. "וואו, שתק הרב קמעא ואמר: "דעו לכם, כי את הגוי אפשר לברך בברכת אריכות ימים, כדי שיקבל את כל שכרו בעולם הזה. אך ביהודי, לא כל פעם אפשר לברכו באריכות ימים, כי יכול להיות שאותה אריכות ימים תזיק לו, ע"י שיחטא, ואז לא שווה אותה אריכות ימים. לכן, לברך כעת את אותו גביר באריכות ימים זו קצת בעיה...", שתק הרב וחשב, ואז חיזק את דעתו ואמר: "אך כאן כדאי לברך אותו באריכות ימים, כי אם הוא יתמוך בתורה - הוא גם יקבל עולם הבא. זה כדאי ושווה לו. "פלא פלאים! אריכות ימים אינה תמיד ברכה, מפני שאם יעשה האדם חטאים, הרי שהארכת הזמן היתה לרעתו, אך אם יתמוך באברכים ועמלי תורה – שווה להיות אריכות ימים, וגדול שכרו בעולם הבא. וטוב לחסות בשם"

אין לך שנים ללמלאך המוות אלא מידת צדקה בלבד

כתוב בתנא דבי אליהו רבה (פרשה יא)... אין לך שנים ללמלאך המוות אלא מדת צדקה בלבד, שנאמר כי יגרתיו וגו' (דברים ט. יט). ושנו חכמים במשנה, שכל המקיים נפש אחת מעליו עליו כאילו קיים עולם מלא (סנהדרין פרק ד משנה ה), ואומר מתן בסתר יכפה אף [וגו'] (משלי כ. יד).

מעשה ישיבה שפוטח כל כהנים שבאו לפני רבן יוחנן בן זכאי, אמרו לו, רבי בנינו מתים בני שמונה עשרה ובני חמש עשרה ובני שנים עשרה, אמר להן, לא הייתם אלא ממשפחת בני עלי דכתיב ביה, וכל מרבית ביתך ימותו אנשים (שמואל א' ב. לב). אמרו לו, רבי ומה עלינו לעשות, אמר להן, כיון שמגיע בן לפירוקו ראו כמה דמיו ותנו צדקה, ויבא מה שכתוב בו, וצדקה תציל ממות (משלי י. ב). ויציל את מי שכתוב בו, וכל מרבית ביתך ימותו אנשים, הלכו ועשו כן, והצילו את עצמם מן המיתה. וכו' עיין שם.

מובא באבות דרבי נתן (פרק ג משנה ט) **מעשה בחסיד אחד** שהיה רגיל בצדקה. פעם אחת הלך וישיב בספינה. בא הרוח וטבע ספינתו בים. ראה רבי עקיבא, ואז לפני בית דין להעיד על אשתו להנשא. עד שלא הגיע עת למועד, בא אותו האישי ועמד לפניו. אמר לו: אתה הוא שטבעת בים? אמר לו: הן. ומי העלך מן הים? אמר לו: צדקה שעשיתי היא העליתי מן הים. אמר לו: מאין אתה יודע? אמר לו: כשירדתי למעמקי מצולה שמעתי קול רעש גדול מגלי הים שזו אומר לזו וזו אומר לזו רוצו ונעלה את האיש הזה מן הים שעשה צדקה כל ימיו. באותה שעה פתח רבי עקיבא ואמר: ברוך אלקים אלקי ישראל שבחר בדברי תורה ובדברי חכמים, שדברי תורה ובדברי חכמים קיימין הם לעולם ולעולמי עולמים. שנאמר: "שלח לחמד על פני המים כי הרוב הימים שמצאנו" (קהלת יא. א). ואמר "וצדקה תציל ממות" (משלי י. ב).

בגמרא (שבת קנז): מסופר על האמורא שמואל שפעם ישב עם גוי בשם אבלט, שהיה חוזה בכוכבים. ראו אנשים הולכים לאגם. אמר אבלט לשמואל על אדם מסויים מהם שהוא לא יחזור לכאן, מפני שיכישו נחש וימות. אמר לו שמואל: אם הוא יהודי יחזור. בעוד שהיו יושבים וממתנינים חזר היהודי. קם אבלט הוריד את העצים מעליו ובדקו, ומצאו נחש חתוך בין העצים. שאלו שמואל:

איזה מעשה טוב עשית? ענה לו: כל יום נוהגים אחרנו שכל אחד מאתנו מביא אוכל, ואחד גובה מכל אחד ומעורבים את האוכל בקופה ואוכלים ביחד. והיום ראיתי שאחד לא הביא, וכדי שלא יתבייש, אמרתי: היום אני אגבה, ועשיתי עצמי כגובה ממנו, ונתתי את המנה שלי בעדו. אמר לו שמואל: מצוה גדולה עשית. יצא שמואל ודרש, "וצדקה תציל ממות" (משלי י. ב). ולא ממיתה משונה אלא ממיתה עצמה. ועוד מספרת הגמרא (שם), שהחוזים בכוכבים אמרו לו לרבי עקיבא: ביום חתונתך בתך, עתיד נחש להכשיה. דאג מזה רבי עקיבא מאד. בליל חתונתה, הוציאה מראשה תכשיט שהיה בראשו סיכה ותחבה את התכשיט בקיר, בדיוק בעינו של נחש שהזדמן לקיר באותה שעה. בבוקר יצאה לקחת את התכשיט ממקומו, אך כשהוציאה זאת, נגרר יחד עם התכשיט נחש ארסי מת, ראו הכל שניצלה ממיתה. שאלה אביה: איזה מעשה טוב עשית, שבזכות זה ניצלת ממתה? סיפרה לו: אתמול, בא עני לביתנו וביקש צדקה. אך מאחר והכל היו טרודים בצורכי החתונה לא שמעו את בקשתו, וכשראנו כי נלך לקחתי את המנה שנתנו לי, ונתתי לעני. אמר לה רבי עקיבא: מצוה גדולה עשית ובזכות זה ניצלת. יצא רבי עקיבא ודרש, "וצדקה תציל ממות" (משלי י. ב). ולא ממיתה משונה אלא ממיתה עצמה.

מובא במדרש (ויקרא רבה לד. א) כל מי שנותן פרוטה לעני, הקב"ה, נותן לו פרוטה. וכי פרוטה נותן לו? והלא לא נותן לו אלא נפשו. הא כיצד, היתה כבר בעשרה פרוטות, ועני עומד בשוק ואין בידו אלא ט'. ובא אחד ונתן לו פרוטה, ונטל כבר ואכלה ושבה נפשו אליו. אמר הקדוש ברוך הוא, אף אתה, בשעה שנפשך מצפצפת לצאת מתוך גופה אני משיבה לך. [רבי יוסף כהן]

הצדקה שהקימה חולה מתדרמת

הלן סיפור מופלא שהרב אפר קרולסקי סיפר ומעובד מתוך העלון 'פניני פרשת שבוע'. יש בו כדי ללמד אותנו עד כמה מעשה הצדקה עשוי לעזור לנו ואפילו להחיות חולה שמצבו קשה ביותר כפי שהתרחש במקרה הזה: הסיפור התרחש בחודש אדר ה'תשע"ט. יהודי צעיר, אב למשפחה בת חמישה ילדים קטנים הובהל לבית הרפואה בעקבות בעיה פתאומית בליבו. כשהגיע לשם, הוא הוכנס לסדרת בדיקות מקיפות. בכל אחת ואחת מהן הרופאים הפכו ליותר רציניים. מפניהם נראה שהם דואגים בקשר למצב הרפואי שלו. בשלב מסוים היהודי הוכנס לחדר ניתוח לניתוח לב מורכב ומסובך שנערך בהרדמה מלאה. הניתוח ארך שעות ארוכות. הרופאים אמרו כי לאחר הניתוח הוא אמור להתעורר בתוך 48 שעות לכל היותר. ככל שהזמן חלף ניכרו אותות דאגה על פניהם. סמי ההרדמה כבר מזמן איבדו את השפעתם אבל החולה לא התעורר. חולפות עוד כמה שעות מתרחות מאוד. הרופאים נכנסים ויוצאים ולא מבינים מדוע האיש לא מתעורר. הרופאים הפעילו טיפולים וזריקות המסייעים במצבים כאלה, אולם החולה מסרב להגיב. בחוץ, רעייתו עומדת, עיניה לחות מדמעות, כוססת ציפורניים במתח, ממלמלת פרקי תהילים מתוך אימה ופחד. כשהרופאים דיברו איתה על האפשרות ההולכת והופכת לסבירה שבעלה נכנס לתרדמת ויש להעבירו למוסד מתאים – היא לא מצליחה להבין מה הם אומרים. היא רואה בעיני רוחה את חמשת האוטוטים הצעירים בביתו שזקוקים לאב תומך ועיניה מתמלאות דמעות... אחד מגיסיו של החולה שלח את שם החולה לאחד מגדולי ישראל כדי לבקש עצה וברכה. התשובה שקיבל היתה: לברר אם יש משהו מהמשפחה שרעב לחם, שקיים אצלו מחסור במזון בסיסי. לחפש ולאתר אדם כזה. למחר לצרכניה הקרובה, ללמלא את הבית הנזקק בכל טוב, להעמיס את המקרר והארוונות, המזווה והשולחן בלחם לשובע ומוצרי מזון בשפע רב, להשביע רעבים פשוטו כמשמעו! הגיס התחיל להרהר: מי יכול להיות מועמד מתאים שבביתו שורר רעב כזה? לפתע התקשר אליו אחד מהאחיינים לדרוש בשלום הדוד שבבית הרפואה. הגיס היה טרוד עד שלא הצליח להשיב תשובה. במקום זאת שאל: "האם משהו במשפחה רעב ממש? האם במשפחה המורחבת יש בית שחסר בו מזון בסיסי? האם משהו? מהאחיינים או מבני הדודים, נמצא במצב כה דל, עד שילדיו הולכים לישון בלי ארוחת ערב מסודרת.?" האחייני נשבר ופרץ בבכי. הוא סיפר כי זה המצב בביתו. אתמול ילדיו הלכו לישון ללא ארוחת ערב, והבוקר יצאו למוסדות הלימוד ללא לחם בתוך! הגיס זעק לתוך השפופרת: "אל תדאג, אני מטפל בזה עכשיו!". הגיס בכל כוחו רץ לסופרמרקט הקרוב, מילא שתי עגלות עמוסות בכל טוב, לחמים שונים, מוצרי חלב, ממרחים, פירות וירקות, קופסאות שימורים, מוצרי מזון קפואים והוסיף גם ממתקים, שילם בקופה, והוביל את הכל אל ביתו של האחייני, להשביע נפש עוללים רעבים לחם! משם, הגיס שב במרוצה לבית הרפואה מתוך דאגה ומתח לגורלו של החולה.

שוב הוא ניצב מחוץ לחדרו, ממלמל פרקי תהילים ומצפה לנס, שהרופאים כבר לא האמינו שיקרה. אבל הוא קרה. לא חלפו כמה שעות והלא יאומן התחולל. לפתע החולה התעורר, פקח את עיניו והתיישב על המיטה! הרופאים רצו אליו, הדבר הפך לשיחת היום במחלקה: חולה שנראה כי הורדם הרדמה מלאה אשר מנה כבר לא יקום, לפתע פתאום שב לחיים! כעבור מספר ימים החולה השתחרר מבית הרפואה ומודה לקדוש ברוך הוא על הס הפלאי ולצוות המסור על המאמצים המרובים, כשהוא לא שוכח להודות לגיס היקר - שנקט יוזמה, פתח שערי שמיים והעניק לו חיים במתנה! כעבור תקופה המשפחה ערכה את שמחת בר-המצווה לבנו הגדול של החולה בה השתתף הפרופסור שניתח אותו. בעיצומה של השמחה, הפרופסור הנרגש לא הצליח לעצור את דמעותיו ונשא דברים קצרים שהרטיטו את כל המשתתפים וכך הוא אמר: "האמת היא, שאני לא האמנתי שהוא עוד ישוב לחיות. כשניתחתי אותו מצבו היה מורכב מאוד כשלא התעורר מההרדמה חשבתי שאולי הוא עוד יחיה, אבל בטוח הוא לא ילך על שתי רגליו. והנה עיניי הרואות כי הוא חי, מהלך ומדבר, צוחק ומחייך. מי היה מאמין! זורע צדקות- מצמיח ישועות, בורא רפואות.!" אין ספק כי האמירה המופיעה בגמרא (מסכת שבת דף קנ"ו): "צדקה מציל ממות", ולא רק ממיתה משונה אלא אפילו ממיתה עצמה היא לא אמירה בעלמא. יהודי שסיכוייו לחיות אפסו ממש, והנה בעינינו ראינו כי הוא מסתובב, מהלך, חי ובריא ועל שתי רגליו, מאושר ומודה לבורא עולם.

[א] קודם שיברך ויתעטף יכוין לקיים מצוות עשה ללבוש ציצית מצויצת כהלכתו שנאמר ועשו להם ציצית על כנפי בגדיהם והיא מצוות עשה שהזמן גרמא, ועל ידי כונת הכונה זו אז יהיה כח בהכנתו בברכה להעלות מים נוקבין ולהמשיך המוחין, ולכן טוב לומר בפני קודם הברכה לשם ייחוד קודשא בריך ושכינתיה וכו' הריני מוכן ללבוש ציצית מצויצת כהלכה כמו שזונו ה' א-להינו ועשו להם ציצית על כנפי בגדיהם עדי לעשות נחת רוח ליוצרינו וכו', וגם צריך לכוין בעת שמתעטף בו שצונו הקב"ה להתעטף בו כדי שנוכר כל מצותיו לעשותם, ומי שאינו עושה כך עליו נאמר ותהי יראתם אותי מצות אנשים מלומדה:

[ב] יברך להתעטף בציצית בשבא תחת האות ב' ולא בפתח, וצריך לכוין בברכת הטלית גדול לפטור טלית קטן שעליו שלא פטור בליהל, משום שיש סוברים שצריך לברך על טלית קטן בבוקר, ומשום ספק בברכות להקל אין מברכים, ואין צריך למשמש בטלית קטן בשעת ברכה, וכיון שאדם שוכח לפעמים לכוין לפטור הטלית קטן, לכך נכון שירגיל עצמו להוסיף בנוסח ליקהיו הנזכר לעיל עוד דברים אלו והריני מוכן לברך על עטיפת הטלית כתיקון חז"ל, והריני מכוין לפטור בברכה זו גם הטלית קטן שעלי:

[ג] קודם שיברך יעיין ויבדוק בחוטי הציצית שלא יהיה בהם חסרון הפוסל, וגם יפריד הציציות בידיו שלא יהיו החוטים מסובכין זו בזו, ורק בשבת לא יפריד אלא יבדקם בלבד וגם עוד יזהר בכל יום לבדוק ולעיין החוטים למעלה בקרן במקום הנקב, שאם נפסק שם אפילו חוט אחד פסול, ובשעת הדחק שאיחר לבא או שהציבור ממתנין עליו לעשות פתיחת ההיכל או לקרא בתורה יוכל לסמוך אחזקה ולא יבדוק באותה הפעם, וכן מי שהולך בדרך ואין בידו לתקן, יסמוך על החזקה ולא יבדוק: [ה"ע בשבת מותר להפרידם בנחת ואם הם חדשים ונסתבכו אחר קשייתם זה בזה אסור להפרידם משום מתקן מנא ובוים חול צריך להפרידם זה מזה לפני העיסוף בין חדש בין ישן, מעיקר הדין אין צריך לבדוק הציציות אלא רק ממידת חסידות לבדוקם לפני ברכה אם יש לו פנאי ואם חושש שאם יבדוק יפסיד תפילה בציבור או ידלג מהתפילה אפילו מידת חסידות אין בזה]

[ד] גם טלית קטן יזהר לבדוק קודם, וגם אשתו מסייעת במצוה שתהיה זהירה לבדוק טלית קטן בעת שמזמנת הבגדים לבעלה להחליפם, ותזהר גם כן להפריד החוטים כי מחמת כבוס ודאי יהיו מסובכים זה בזה, ואז תטול שכר בזו המצוה להציל בעלה מן האיסור, שלפעמים האיש בהול ללבוש בגדיו ואינו עוקט, אך עם כל זה הוא לא יסמוך על אשתו אלא יבדוק ואז יברך:

[ה] סודר בעטיפת הטלית גדול הוא כזה, אחר סיום הברכה תעטוף בו ראשך בלבד [ה"ע והנהגים כך נכון להחמיר שיאמרו מה יקר חסדך וכו' רק לאחר שויריד הטלית על גופך], ולא הגוף תחלה, [ה"ע הנהגים להתעטף הגוף תחילה ולאחר מכן מרים הטלית על הכתפיים ומעבירי הכנפות שבצד ימין על הכתף השמאלית וכו' אינם צריכים לשנות מנהגם ויש להם על מי לסמוך] ואחר שעטפת בו ראשך יהיו הד' כנפות יורדין על הכתפיים לצד פנים, שנים על צד ימין, ושנים על צד שמאל, אז תאחז תחלה בשנים שלצד ימין ותשליכם לאחור לצד שמאל, שיהיו כרוכים סביב צוואריך על כתף השמאלית לאחור ושתיהם השמאליות ישארו תלויים נגד פניך, ותמתין מעט שעור מהלך ד' אומות או פחות מעט, ותחזור ותשליך אותם השנים השמאליות גם כן לאחור לצד שמאל, באופן שעתה נעשו כל הד' כנפות תלויים לאחור בידך בצד שמאל, ותמתין שיעור מהלך ד' אמות ואז תוריד הטלית הכרוך בצווארך על כל גופך, ועתה תהיה מעוטף בו ראשך וגופך ביחד:

[ו] בין בטלית גדול ובין בטלית קטן יברך מעומד, ומנהג רבינו האר"י ז"ל שגם טלית קטן היה תחלה מעטף בו ראשו, ואחר כך מוריד אותו על גופו, ולפיכך היה מברך על טלית קטן להתעטף, וכל אדם אם יעשה כן הנה מה טוב, אך מי שאינו מעטף בו ראשו אלא כתף מורידו על גופו ולבושו, יברך על מצוה ציצית ולא יברך להתעטף:

[ז] הלוש טלית חדש יברך שהחיינו אחר ברכת להתעטף, וטלית קטן אין מברכין שהחיינו דאין דרך לעשותו מדבר חשוב שיהיה שמח בו, ואם עשאו מדבר חשוב שהוא שמח בו יברך שהחיינו:

[ח] אין להקפיד להניח סימן בטלית לשים תמיד צד אחד של הטלית על הראש ולא להיפך, כמו שיש נוהגים להקפיד בכך ולעשות סימן:

[ט] יזהר שלא יסיר הטלית קטן מעליו בשום זמן, הן בעת שינה. הן בעת תשמיש המטה, ורק כשיכנס למרחץ יסירו ואם נכנס לבית הכסא ואין עליו בגד עליון המכסה את טלית קטן, אז יכסה ויצניע הציציות שבו שלא יהיו תלויים להדיא בגילוי:

[י] אם פשט טלית גדול כדי ליכנס לבית הכסא, או בשביל עסק אחר על דעת לחזור וללבשו מיד, כן הוא הדין בטלית קטן אם פושטו להכנס לטבילה לא יברך כשלוש בעת שיצא, אין צריך לברך עליו שנית ואף על גב דמרן ז"ל סבירא ליה לברך, קיימא לן ספק ברכות להקל ואפילו נגד סברת מרן ז"ל, [ה"ע בתפילין במקרה זה צריך לברך] מיהו אם פושטו כדי ליכנס למרחץ דשוהה שם הרבה יש לברך על פי מנהג האר"י ז"ל, ואם לובש טלית קטן אחר וכל שכן טלית גדול אחר, אפי' שהוא לובשו ותיכף ומיד אחר שפשט הראשון יברך על זה החדש, מי הלוש ציצית ותפילין מביתו לבית הכנסת ועובר דרך רחובות של גוים ולכן לובש טלית גדול תחת גלימתו בשיעור המינימלי ובבית הכנסת לובש עוד טלית גדול רגיל יכול לברך גם עליו, כיון שיש הפסק מביתו לבית הכנסת, וגם יש הסח הדעת שהוא אומר פסוקים על המוזהר, ועוד לשה הרבה בדרך הילוכו, ושם בבית הכנסת לובש טלית אחר גדול כראוי בעטיפת הראש והגוף, והטלית שעליו הוא מונח על כתפיו תחת רגליו, ועוד טעמים אחרים בדבר זה לברך, ואין לחוש בזה משום ספק ברכות:

פרשת נח[א] טלית העשויה מצמר רחלים ואלים, וגם הציציות מצמר רחלים חייב מהתורה לכולי עלמא, ובטלית מצמר גפן ושאר מינים יש פלוגתא שיש אומרים חייב מן התורה, ויש אומרים חייב מדרבנן, וגם לסוברים שחייבו מדרבנן יוכל לברך עליו כמו דמברכין על מצוה דרבנן, ובענין הציציות טוב שישים אותו מין שאם הטלית מצמר גפן ישים פתילות מצמר גפן אף על גב דלדעת מרן ז"ל יוכל להניח ציציות של צמר רחלים גם בבגדים של שאר מינים, עם כל זה אם הטלית הוא מצמר גפן טוב שיניח בו ציציות ממין שלו שהוא צמר גפן, שיש אומרים שאין פוטרים ציצית של צמר בבגדים של שאר מינים, לכך לצאת ידי חובה פלוגתא הנזכר, ניח הציציות ממין הבגד עצמו, [ה"ע בטלית מצמר גפן טוב שיניח ציציות מצמר רחלים כיון שיש סוברים שצריך למשוך את הצמר גפן מן הגרעינים לשמה ויש לחוש שלא נעשה כך] ובשאר מינים יש חסרון שבעל העטור והב"ח ז"ל הסוברים שאין לברך אלא על טלית צמר רחלים וחוט צמר, אבל על טלית של שאר מינים אין לברך אך לא קיימא לן להלכה כוותיהו בזה: ולכן ראוי לכל ירא שמים להזהר בין בטלית גדול בין בטלית קטן ללבוש של צמר רחלים, ויהיו החוטים גם כן מצמר רחלים, ובזה נמצא מקיים מצוות עשה מן התורה ויוצא ידי חובה בציציות אליבא דכולי עלמא בלי שום פקפוק: ובטלית משי יש הסוברים שצריך למשוך אותם לשמה ואם לא מצא ציציות משוכים לשמה יניח ציציות מצמר רחלים [ה"ע נכון להחמיר שהציציות יהיו מעבודת יד והמיקל לצאת ידי חובה בציציות שנטו במכונה חשמלית יש לו על מי לסמוך]

[ד] חוטים של פשתים אף על גב דפוטריין בבגד של שאר מינים, אסור לתלותן בבגד צמר משום כלאים, דלא התירה תורה כלאים בציצית אלא היכא שיש תכלת, ובזמן הזה לית לן תכלת, מיהו יש אומרים דאין תלות חוטי פשתים אפילו בבגד של שאר מינים שאינם צמר, מפני שיש צמר שנראה כעין משי ויבואו להטיל ציצית פשתים בבגד של צמר, שיסברו שהוא משי, והכי נהוג שלא להטיל חוטים של פשתים בשאר מינים שאינם צמר:

[ה] אין ללבוש טלית פשתן אף על פי שהוא מטיל בו חוטים של פשתן משום גזרה, ורק בשעת הדחק דאין לו בגד אחר כי אם של פשתן יטיל בו חוטים של פשתן דוקא, ולא מין אחר:

[ו] טלית שאין לה ארבעה כנפות פטורה מן הציצית, ואם היא בעלת חמש כנפות או יותר חייבת, אך לא יטיל ציצית לכל כנפותיה כי אם יטיל לארבעה כנפות בלבד, ויזהר להניח החוטים בארבעת הכנפות המרוחקות זו מזו, כי המרוחקים נופל עליהם שם כנפות טפי, ואם עבר והטיל יותר מן ארבעה כנפות עבר על כל תוסף שיכלשם, ומכל מקום יזהר להתרחק מטלית כזו ולא ילבש טלית שיש לה יותר מארבע כנפות, אף על פי שמטיל חוטים בארבע בלבד מפני שיש חולקין ופוטריין טלית כזו מן הציצית:

[ז] כנפות הטלית שהם הקרנות שמטילין בהם ציצית, צריך להיות מרובעים דוקא ולא עגולים, שאין עיגול נקרא כנף:

[ח] אם נקרע טליתו יזהר לתפור תכף שיהא בת ששה כנפות, שיש מאן דאמר פטורה מן הציצית כמו שכתבנו לעיל, ואם נקרע רובה ובא לתפורה, צריך לכתחילה להחיר הציציות ויחזור ויתלם אחר התפירה, והטעם משום תעשה ולא מן העשוי אליבא דמאן דאמר דפטורה, ואף על גב דלא קיימא לן כסברה זו כי מרן ז"ל פסק דחייבת, עם כל זה יש לזהר בזה לכתחילה:

[ט] סודר שנותנין על הצוואר אף על פי שיש לו ד' כנפות ויש בו שיעור ציצית פטור, וכן הוא הדין המלבושים כגון גלימא וכיוצא שיש להם ב' כנפות למעלה סמוך לצוואר, וב' כנפות למטה פטורים ומכל מקום ירא שמנים יזהר לעשות קרן אחת מהם עגולה דאז בזה יהיה פטור לכולי עלמא, ואף על פי שלא נהגו העולם לחוש על זה המחמיר תבוא עליו ברכה:

מאמר זוהר הקדוש מתורגם "התעוררות לתשובה לחודש אלול"
 שְׁיִנּוּי, אֵין דְּבַר בְּעוֹלָם שְׁעוֹמֵד לִפְנֵי הַתְּשׁוּבָה, וְאֵת הַכֹּהֵל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְקַבֵּל וְדָאֵי. וְאֵם שֶׁבִּתְשׁוּבָה, הָרִי מְזֻמֵּן כְּגִידוֹ אֶרֶץ חַיִּים. וְאֵף עַל גֵּב שְׂפָגָם מִהַ שְׂפָגָם - הַכֹּהֵל נִתְקַן וְהַכֹּהֵל חוֹזֵר לַתְּקוּנָה, שְׁהָרִי אֶפְלוּ בְּמֶה שֵׁשׁ בּוֹ שְׂבֻעָה, (כַּאֲשֶׁר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נִשְׁבַּע שְׂבֻעָה, אֵלָּא נִשְׁבַּע אֵלָּא אֵם לֹא יַעֲשֶׂה תְּשׁוּבָה, שֶׁהָרִי אֵין דָּבָר שְׁעוֹמֵד בְּפִנֵּי הַתְּשׁוּבָה, וְעַל הַכֹּהֵל מְכַפֵּר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כַּאֲשֶׁר עוֹשִׂים תְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה) הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְקַבֵּל, שְׂפָתוֹב חִי אֵין נָאֵם ה' כִּי אֵם יִהְיֶה כְּפִיָּהּ וְגו'. וְכְּתוּב כְּתוּב אֵת הָאִישׁ הַזֶּה עֲרִירִי וְגו'. וְאַחֵר שְׂפָתוֹב בְּתְשׁוּבָה כְּתוּב, וְכֵן יִכְנֶה אֶסֶר בְּנֵי וְגו'. מִכָּאֵן שְׂתְּשׁוּבָה מְשַׁבְּרִים כְּמֶה גִזְרֵת וְדִינִים וְכְּמֶה שֶׁלְּשָׁלוּת בְּרָזֵל, וְאֵין מִי שְׁעוֹמֵד לִפְנֵי הַתְּשׁוּבָה. וְעַל זֶה כְּתוּב, (ישעיה) (ס) וְיִצְאוּ וְרָאוּ בְּפָנֶי הָאֱלֹהִים הַפְּשָׁעִים בִּי. אֲשֶׁר פָּשַׁעַנּוּ בִּי לֹא כְּתוּב, אֲלָּא הַפְּשָׁעִים בִּי. שְׁלֹא רוֹצִים לְשׁוֹב וְלִהְיוֹתָם עַל מֶה שִׁעָשׂוּ. אֲבָּל כִּיֵּן שֶׁהִתְנַחֲמוּ, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְקַבֵּל אוֹתָם. לִכֵּן הָאֵדָם הַזֶּה, אֵף עַל גֵּב שְׂפָשֶׁעַ בּוֹ וּפְגָם בְּמִקּוֹם שְׁלֹא צָרִיךְ וְשֶׁבִּי לִפְנֵי - מְקַבֵּל אוֹתוֹ וְחֵס עָלָיו, שְׁהָרִי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הוּא מְלֹא רַחֲמִים, וּמִתְמַלֵּא רַחֲמִים עַל כָּל מַעֲשִׂיו, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים קלמה) וְרַחֲמָיו עַל כָּל מַעֲשָׂיו. אֶפְלוּ עַל בְּהִמּוֹת וְעוֹפּוֹת מְגִיעִים רַחֲמָיו. אֵם עֲלֵיהֶם מְגִיעִים רַחֲמָיו, כָּל שֶׁפֶן עַל בְּנֵי אֲדָם שְׂיֻדְעִים וּמִפְּרִים לְשֶׁבַח רְבוּנָם שֶׁרַחֲמָיו מְגִיעִים עֲלֵיהֶם וְשׁוֹרִים עֲלֵיהֶם. וְעַל זֶה אָמַר דָּוִד, (שם קיט) רַחֲמֶיךָ רַבִּים ה' כְּמִשְׁפָּטֶיךָ חֲנִי. אֵם עַל רַשָּׁעִים מְגִיעִים רַחֲמָיו, כָּל שֶׁפֶן עַל צַדִּיקִים. אֲלָּא מִי צָרִיךְ פְּרוּאָה? אוֹתָם בְּעֲלֵי כְּאֲבִים. וּמִי הֵם בְּעֲלֵי כְּאֲבִים? אֲלָּא אוֹתָם רַשָּׁעִים, הֵם צָרִיקִים רְפוּאָה וְרַחֲמִים, שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא (מרחם) עֲלֵיהֶם שְׁלֹא יִהְיוּ עֲזוּבִים מִמֶּנּוּ, וְהוּא - שְׁלֹא מְסַתֵּמָה מֵהֶם, וְנִשְׁבּוּ כְּגִידוֹ. כְּשֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְקַרֵּב, הוּא מְקַרֵּב בְּיָמִין. וְכִשְׁדוּחָה, דוּחָה בְּשִׁמְאֵל. וְכִשְׁעָה שְׁדוּחָה, הַיָּמִין מְקַרֵּבָת. מִצַּד הַזֶּה דוּחָה וּמֵהַצַּד הַזֶּה מְקַרֵּב, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא עוֹזֵב אֵת רַחֲמָיו מֵהֶם. [פרשת משפטים דף ק"ו ע"ב]
אמירת תיקוני זוהר בחודש אלול: ישנה מעלה גדולה לקרוא את השבעים תיקונים שמוציאים בזהר גם בגירסה בעלמא ללא הבנה בחודש אלול

אמרי חז"ל: "אומר הרה"ק רבי שלמה מזוועהיל זצוק"ל "יכל פסיעה שאדם פוסע עבור עבוד עצמו ומובא בספר "סדר היום" לרבי משה בן מכיר זצ"ל: "המברך אֲשֶׁר יָצַר בְּכִנְיָהּ פְּרָאִי - לֹא יִחַלֵּךְ לֹא יִזְמִיךְ לֹא יִרְפָּא וְלֹא לְרַפּוּתָּא" כל הצרות, העוני והייסורים של כלל ישראל, פוקדים אותם בשל לימוד התורה הנעשה בנמנום ובעצלתיים. **ערב אני לכך, שאם היו לומדים בחיות ובהתלהבות, לא היתה פרנסתו של אחד מישראל דחוקה.** (ס' אביר הרועים, מרן רבינו ה"אבני נזר" זיע"א).
 ה' ילחם לכם ואתם תחרישון (יד, יד) 'ואתם תחרישון' - חסר יו"ד - תחרשון, כשתהיו שאתם שומעים חרפתכם ואתם שותקים - הקב"ה ילחם לכם (פי' רבי חיים פלטיאל עה"ת)

שאלה: עובד שמקבל תוספת למשכורת עבור הוצאות אכילה במסעדות האם צריך להחזיר את ההפרשים כאשר מביא ארוחות מהבית, אלא אם סיכמו איתו אחרת, בשו"ת מקור חיים סימן כז פסק בהתחייב מזונות לפועל והזדמן לו לסעוד להחזיר את ההפרשים כאשר מביא ארוחות מהבית, אלא אם סיכמו איתו אחרת, ובכך אתה אצל קרובו בחנם, מותר לו לקבל דמי המזונות מבעל הבית. וכן הובא בספר תניבות שכיר פרק יא הלכה יב. וכיום שיש מקומות עבודה שמתנים עם העובד שברגע שהוא לא משתמש בזכות קניית הארוחות הוא מפסיד את כספו, וכל התשלום הוא בתנאי שנותן קבלות עבור הקנייה, במקרים אלו הוא חייב לדווח על ההוצאות האמיתיות שהיו לו עבור הארוחות בזמן העבודה במשכורת החודשית שייכות לעובד גם אם כשהלך ברגל או שנסע בטרמפ, תשובה כתב בספר ואהבת כהלכה-דיני עובד ומעסיק שבשו"ת ישיבילי עבדי ח"ה סימן כט דן בבעל הבית שהתחייב לפועל דמי נסיעות והזדמנה לו נסיעה בטרמפ בחינם או שהלך ברגל למקום העבודה, ופסק דאין צריך לקזז או להחזיר דמי הנסיעות מפני שהוא כקונה זכות דמי הנסיעות בכך שמסתכן כשהולך בטרמפ או במה שמזלזל ומטריח עצמו לילך ברגל. (ע"ע משפטי התורה חלק א סימן לט). וכתב שם שני"ל כשהמעסיק מבקש קבלות הדין שונה והוא מגלה דעתו שהוא מקפיד לשלם עבור הנסיעות של העובד בלבד (ואהבת כהלכה)

המשבח את בוראו מבטל מעליו גזירות רעות

כתוב בפרק יב סעיף ז: "וְשִׁמְחָתֶם בְּכָל מְשַׁלַּח יְדְכֶם אֲתֶם וּבְתִיקֶם אֲשֶׁר בְּרַכְךָ ה' הַזֶּה אֶלְהִידָךְ". אומר רש"י: לפי הברכה שהקב"ה ברח אותך תביא קרבתו שהם רשות ובכך אתה מראה שאתה מודה להשם יתברך כיון שאדם מחובתו תמיד להודות להשם ולכן כיון שזכות לברכת ה' תודה לקב"ה. אדם צריך תמיד להודות על כל הטוב.

כתוב בתהילים פרק כ פסוק ו: "וְנִרְנָה בִישׁוּעָתְךָ וּבְשֵׁם אֱלֹהֵינוּ נִדְגַל יְמֵלָא ה' כָּל מְשַׁלְּחֵיךָ מִשְׁמַעוֹת הַפִּסּוֹק לְרִמּוֹ שֶׁאֵם נִרְנָן נִשְׁרִי וְנִשְׁבַּח אֶת הַקֶּב"ה עַל יִשְׁוּעוֹתֶיךָ שֶׁהַקֶּב"ה עוֹשֶׂה עִמָּנוּ וּבִשְׁם אֱלֹהֵינוּ נִדְגַל הַיְיָ שֶׁבְּקִבְ"ה אֲנַחְנוּ גִּאִים וּמִשְׁבַּחִים אֶת הַקֶּב"ה עַל הַכֹּל בּוֹ אֲנוּ גִאִים וְשִׁמְחִים בּוֹ כְּמוֹ הַדָּגָל שֶׁהוּא גְבוּהָ, נִזְכֵּה לְהַמְשִׁיךְ הַפִּסּוֹק יְמֵלָא ה' כָּל מְשַׁלְּחֵיךָ."

מסופר על זקנו של החיד"א ה"ה הגה"ק רבי אברהם אזולאי זי"ע בעל ה'חסד לאברהם' אשר נסע מארץ הקודש למעבר לים בכדי לקבץ מעות לעניי ארץ ישראל, ובהיותו בלב ים פרצה רוח סערה ותרומם גליו, ונחשולי מים רבים אדירים איימו להציף את הספינה ולהטביעה רח"ל, קם רבי אברהם וקיבל על עצמו, שאם יאה ה' בעזרו ותשקוט הסערה אזי בכל ימיו יודה לה' חסדו ונפלאותיו לבני אדם ויפרסם את הנס, ומיד נרגעו הגלים והרוחות. ולזכר הנס שניה חתימת יד קדשו כמין ספינה להודות ולהלל בפרסומי ניסא

ה'חסד החיים' (סי' רפ"א ס"ק ח) מביא מה שכתב הגה"ק ה'חסד לאברהם' זי"ע שקבלה יש בידו משמיה דרבי יהודה החסיד ששבח נשמת כל חי מסוגל על כל צרה שלא תבוא - לקבל האדם על עצמו שכשיהיה ניצול מצרתו יאמר נשמת כל חי בתודה וקול זמרה בפני עשרה, ובו ניצולו רבים.

ההודאה להשם יתברך שהצילה

כשגוף המטוס רעד והחל לנוע על מסלול ההמראה, חש גם יצחק רעד של התרגשות. המטוס האץ, ויחד עמו - הואצו פעימות הלב של יצחק, בחור ישיבה מארצות הברית שגלה ללמוד תורה בארץ ישראל, ועתה עושה את דרכו בחזרה לביתו. ציפור המתכת המעופפת פרשה לה כנפיים והמריאה אל בין העננים בדרכה למוסקבה, תחנת הביניים במסע לנוי יורק. בבטן המטוס, שכנו להן שתי מזוודות עמוסות בחפציו האישיים, ספרים,

מתנות לאחים ואחיות, וגם מזכרות שונות משנת לימודו בארץ. הוא דמיין את רגע הממש המרגש עם הוריו, סופר את השעות והדקות לנחיתה. כשנחת המטוס במוסקבה, מיהר יצחק לקחת את המזוודות ולהמשיך לאולם הנוסעים הממשיכים, אלו הממריאים ליעד הבא. בצעדי ריצה כלים עשה את דרכו בנמל התעופה המוסקבאי הענקי, מביט בשערות המטוסים החונים מסביב ותוהה באיזה מהם יזכה לטוס לנוי יורק עיר מכורתו. הוא מגיע לעמדת הבידוק, כצעיר ורגיל הוא מעביר את המזוודות בעמדות השיקוף וכבר ממחר להמשיך לאולם היוצאים, אלא שלפתע פתאום - - צפצוף מחריש אוזניים נשמע ברמה, ותוך כדי - כמה מאבטחים חסונים הסתערו בנשקים שלופים,

והורו לו ברוסית מתובלת באנגלית רצועה להשתטח על הרצפה ולהרים ידיים. יצחק הנבוך והמבולבל החל רועד בחוסר שליטה, ומיד הבין שכדי להישאר בחיים - עליו להשתטח ארצה כפי שהורו לו ... בשניות בהן שכב על הרצפה הקרה בשדה התעופה, מנסה להבין מה מתחולל סביבו, הרגיע את עצמו כי כנראה מדובר בטעות בזיהוי. הרי אין שום דבר בעייתני במזוודותיו, הוא ארז אותן בעצמו והוא יודע בדיוק. שיש בהן כמה פריטי לבוש, ספרים, מזכרות וצעצועים. 'כנראה זו טעות ביוזיה' - הורה כשהחל אזוק באזיקים לחדר צדדי בשדה התעופה, שם הצטווה להמתין עד שיבוא חוקר משטרה בכיר... כשהחוקר הגיע, נשאל יצחק לגבי תכולת מזוודותיו, והשיב כי אינו יודע על שום פריט בעייתני. ואז החוקר עטה ארשת פנים נרגזת, ולפתע שלף מהמזוודה של יצחק שלושה כדורי רובה, הניף אותם תוך הטחת אצבע מאשימה, ושאל בשאגת אימה: 'יומה

אלה!!! מדוע נשאת בתיקך כדורי רובה מסוכנים! וכי אינך יודע שזו עבירה פלילית חמורה, שלא נעבור עליה בשתיקה!!!!!! יצחק נבעת. הוא הכיר את הכדורים הללו היטב, אלו כדורים משומשים אשר קיבל פעם מכמה חיללים בגבול הצפון, כשהיה בכפר סמוך בשבת. לתומו סבר כי יביא את הכדורים לארצות הברית להראות לאחיו ואחיותיו כמזכרת... נעימה, ולא העלה בדעתו כי יסתבך עד כדי כך הוא ניסה להסביר את עצמו, אולם החוקר סקר אוזניו ואטם את לבו. הוא הושלך למעצר בתנאים מחפירים, לצד עבריינים רוסיים אלימים ומגודלים, שיכורים ורוצחים מכל המינים והסוגים. שבועות ארוכים שהה במעצר, כשהוריו עושים הכל כדי לנסות לסייע לבנם, הכלוא בתא מצחין עם תחתית המין האנושי... לבסוף, נקבע מועד למשפט, בעוד כשלושה חודשים. נשכר עבורו עורך דין ממולח, שהסביר כי אמנם לפי החוק הבינלאומי מצבו אינו כה חמור, אולם ברוסיה - אין לדעת...

התביעה דרשה להטיל עליו 10 שנות מאסר בגין ניסיון רצח!!! ויצחק המבוהל, עלם צעיר שנורק באחת מספסלי הישיבה לתוך קלחת משפטית מסובכת, לא ידע את נפשו... בעודו בתא, בצר לו, נזכר בדברי מגיד השיעור שלו, הרה"ג ר' זאב דינר שליט"א, שהיה מפליא לספר על כח ההודאה לה' כמושעת מכל צרה וגואלת מכל בעיה. עתה, ביושביו בתא ימים ארוכים ללא כל תעסוקה, היו לו דברים אלה למשיבי נפש, ומתוך התנאים הקשים - נטל פנקס קטן והחל רושם בו סיבות להודות לה' על חסדו וטובו עמו מאז ומעולם, כולל גם חסדים גדולים וקטנים שהוא זוכה בהם תוך כדי המעצר הנורא שהוא שרוי בו... מאז אימץ את 'שיטת ההודאה', הפכו ימי הכלא למרוממים עבורו. עדיין הוא נתון בין שיכורים ורוצחים, אולם בתוכו לבו מזדמרת שירת דבקות ותודה לבורא עולמים, ובכל רגע ורגע חש כי הוא מתחבר לאביו הטוב, ומודה לו על כל חסדו - כולל גם על המעצר המפחיד הזה... ההודאה מילאה את לבו בכוחות לעמוד באתגר, הוא חש כי הקשר הקרוב עם בורא עולם מתהדק מאי פעם, הוא ממש מרגיש את ידו של הבורא נתונה אתו, בבחינת 'עמו אנוכי בצרה'... כך, לראשונה בהיסטוריה, הפך תא מעצר רוסי קפוא ומחניק, לאלומת אור של תודה לה' את מיטב שעותיו הקדיש יצחק להודות לה'

פשוט לומר תודה לאבא על חסדו. פעמים נפשו יצאה בריקוד, לפעמים עיניו זלגו דמעות התרגשות, כך או כך - פעמים כה רבות הוא כמעט שכח היכן הוא נמצא, והעת חש נרגש מעוצמת ההודאה והקשר לה'... ויהי ביום המשפט, היה זה יום ששי, שעות ספורות לפני כניסת השבת. שופט רוסי זקן ועב כרס נכנס לאולם הדיונים, קרא את כתב האישום בחופזה, שאל את עורך הדין לפרש העניין, ומשמענה בסופור במלואו - קרע את כתב האישום מול עיני התביעה, וזיכה את הנאשם מכל אשמה, חד וחלק! תוך זמן קצר ננעל הדיון, הראשון והאחרון בתיק. שלח בחד"ד מקומי יעץ לו להימלט מרוסיה עוד לפני שהתביעה תגיש בקשה לערעור, והוא הצליח למצוא מטוס שהמריא מיד - כך שאת השבת כבר עשה מחוץ לגבולות רוסיה, אליה לא ישוב לעולם! אולם, יותר מהנס המופלא שקרה לו, מספר יצחק על נס גדול בהרבה: הוא גילה את כח ההודאה, הוא הבין עד היכן היא מגיעה. ראשית הקושי עצמו, כשיהודי מתרכז בהודות לה' על הדברים הטובים ועל מה שנראה כפחות טוב, על רגעים שנראים קשים כמו על חוויות חיוביות - הוא מקבל עוצמות וגבורות רוח לעמוד בכל אתגר, להתמודד בכל מערכה. ושנית, בסופו של דבר, הרי מדובר בנס מופלא, אשר כל מי שמכיר את המערכת המשפטית הרוסית - תמיא איד הוא יתכן אבל הוא יתכן גם יתכן, כי להודאה יש דרך משלה לפתור בעיות, יש לה כח לגאול יהודי מצרתו ומצוקתו, היא פותחת שערי כלא מכל סוג, מובילה יהודי לגאולה אישית מצרותיו מתוך הודאה ושבח [טיב הקהילה-]

למה אומרים כשם שנכנס לברית כך יכנס לחופה לתורה ולמעשים טובים: כי מתכוונים לומר: כשם שניכנס לברית מילה שהוא דבר קבוע ממנה לעולם כך יכנס לתורה לחופה ולמעשים טובים באופן קבוע ולעולמים. יהי רצון שברכה זו תאמר בכל בית בישראל **** בחור איחר לשיעור בישיבה הרב שואל מדוע אתה מאחר בחבורה שטקד ואמר: "אני מצטער על האיחורים, אבל זה בעקבות הברכה של הציבור שאיחר לברית שלי וברכו אותי: "כשם שנכנס לברית, כך ייכנס לתורה..."

מי שביקר אבותיו הקדושים אברהם יצחק ויעקב משה אהרן דוד ושלמה הוא יבין וישמור ויעזר ויורם ויצלח את התורמים היקרים ובני ביתם: חדד אשר, דוד ושרה חנה, צבן יטאל וציפורה, יצחק ויובל תחלה חדד, דוד חדד, ישראל וקרין חנה, ציפורה חדד, משה חיים בן אביבה, עמי ושושנה כחן, אליהו ורות נחמה חדד, רפי ואביבה גזדון, יסכה ויעקב שמשיאן, שמואל ונורית חדד, כחן שמעון ורומי, מיכאל ואלי חדד, שמואל ואורית חדד, יצחק ויובל חדד, כחן יואל ורעיתו, כחן עזריאל ורעיתו, שרון וקצין ורעיתו, יהונתן ושילת חדד, חדד ודניאל ראזנאני, יוסף ומיה חדד, הרב אסף חן, דוד ושלמה חדד, יעקב צבאן, דוד וקלימל חדד, ר' יעקב אוביב, כחן רחמים וסויו, בר בנקה ובן, מושתן ויונתן, לרפאלה שלמה, ליווית חנוך, מוריה רחל בת שבע, תהילה בת שרה, ברקה בת רות, ענני ליטל ומזל אורין בנות ציפורה, שותרמים לכולל קול כמוס, [כולל יום, כולל ליל ששי, כולל בין הזמנים ועוד] ולעולן השבוע, מלך מלכי המלכים ברחמי ישמרו ויחיים מכל צרה ונוק יצילם ויכל אשר יפנו ישיעו ויכל אל-ה מעליהם כל גזירות קשות ורעות וגזירות אלו-ל גזירות טובות וברכות מרובות, וזכות חתונה תן בעדם וימלא כל משאלת לבם לטובה, לחיים טובים ומנוחים, ויסי' כל מחלה וכל דבר רע ונחיה מוצי' שטחים ומאשימים אכזרי'... עיני: בן יול, רחל בת מולה, אליהו בין מביירה, שרה בת בשא ויניסין בן פשא. לקבלת תבואה במייל: ALON.DVAR.HAMELEH@GMAIL.COM 054-8464024 כל הזכויות שמורות לצורך יציקי הרבים הכל מותר...

העלון מוקדש להצלחת יהונתן ושילת חדד ובני ביתם: שה' יתברך יצלחם במאד מאד ויתקיים בהם הפסוקים: ימלא' חי כל משאלותך בניך כשתלי זיתים סביב לשולחןך ויזכו לראות בנים ובני בנים ת"ח.